

ד' כ"ב), ומי שירצה לתת טעם בזה, עליו לתת טעם לכל מה שנמצא
 מזה המין בתורה ובמקרא ושכר הרבה ישול, וזכור זה והקש ע"ז:

פרשת ויהי מקין.

בא (א) גם זה ממין שכתבתי על אמרו ויהי בעת ההיא (ל"ח
 א'), ומזה למד יהוקאל¹, ובכלל אין הכרה לכותב הספרים שיפרש כל
 מה שבלבו, כל שכן שאמרו מקין שטעמו סוף שהוא ממאמר המצטרף
 אין הכרה שיבאר המצורף אליו:

(ז) ויקץ פרעה והנה הלום, כן נכון היה אם אמר זה למעלה
 (בפסוק ד') או השמיט זה גם בזה:

(ח) ותפעם, יש הפרש בין זה ובין ותתפעם (דניאל ב' א')
 כמו ההפרש שכתבתי בין תברכו (ב' ג') ובין והתברכו (כ"ב י"ח):
 (ט) הלומן, סוג או מין, ואלו אמר הלומותיו היה נכון, ואמר
 הלומו ואמר אותם, והכל נכון², וכבר קדם כמו זה במעשה בראשית:
 ואין פותר, כמשמעו, וכן אשר לא מצאו מענה (איוב ל"ב ג') כמו
 שאפרש במקומו³:

(יג) אותי השיב על בני וכי, היותר נכון אצלי שירמוז
 ליוסף⁴ וכבר קדם לנו זה שזה נכון בעברי ובהניין, אחר שהנמצא
 ממנו חוץ לנפש וממנו בנפש שהוא הדבור הפנימי וכל שכן ההיצוני,
 וגם אמרנו בדרך האמת שהוא נמצא חוץ לנפש, כמו שהוא נמצא
 בנפש וכבר כתבנו ע"ז:

(טז) בלעדי, הוא גזרה שוללת נפרדת לפי כונת עושה התורה:
 (יז) וידבר פרעה אל יוסף בחלומי, כבר כתבנו בספר
 שירת כסף טעם זה ההשנות עם שנוי המלות שיבואו בו⁵:
 (כט) אחד הוא, ידוע למי שקרא ספרי מה שאחר הטבע שתוף.
 שם אחד:

¹ ר"ל שכתב כמה פעמים היום והומן.

² נגד הרד"ק בפרשים פי' אותם מהם.

³ עיין עשב"כ I עמוד 167.

⁴ וכן הראב"ע בשם אומרים.

⁵ ט"כ עמוד 124.